

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

15. Quantum timorem incutiat justitia Dei vindicatiua?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

in coniunctijs, vltimi in prælijs: hinc, cum prædandum est, sunt a-
lacres, cum pugnandum segnes. Culpa est eorum, qui tales, non
ob virtutem, sed fauore extulerunt. Nō sic agit diuinæ prouidentię
Iustitia. Non enim est acceptio personarum apud Deum; non respi-
cit Deus, an Iudaüs quis sit, vel Gentilis; non æstimat sanguinem,
sed virtutem; mensura operis, apud illum, est mensura mercedis.
*Sic contempti subire Iudicium cum seruo meo, & ancilla mea, cum disce-
ptarent aduersum me,* ait S. Iob. Multò id dicere æquiū potest
Deus; immò dicit: *Venite, arguite me,* dicit Dominus. Et Christus:
Quis ex vobis arguet me de peccato? Certè, si sanctitas est, D. Diony-
sio teste, *ut more nostro loquar, ab omni scelere libera,* & omnino per-
fecta, & omni ex parte immaculata puritas, hoc est: si in animi pu-
ritate ab omni contagione peccati aliena consistit, nemo Deo fan-
ctior est; nemo ab omni labe remotior. Nemo igitur illum ar-
guet, nemo vt acceptatorem personarum deprehendet. Cessat
ergo hinc omnis querela, quasi alijs mitior sit, quam meruerint,
in alios autem austerior, aut parcior. Tantùm recipies, quantum
meruisti; dummodo nōris vesperam expectare. Si non satis re-
tribuit, si manum continet, nondum satis meruisti: noli quirita-
ri; noli frenum laxare verbis indignantibus, sed cum Zenone dic:
Satiūs esse, labi pedibus, quam lingua.

Quod si autem te turbat, quia pacem vides impiorum; nō
ris, in Mundi huius Monarcha, esse etiam *Iustitiam vindicantem.*
Nihil enim relinquit impunitum. Omne peccatum condignis
pœnis vindicat. Si quando tardius punit, grauius punit; neque
neglit delinquentem, si eum finit sibi iram in diem iræ thesauri-
zare. Ut rectus Reip. ordo, quem criminosis violat, instauretur,
necessaria est poena, & criminis, seu potius criminoso debetur;
non quod ipse ad eum ius aliquod habeat, sicut alicui præmium
deberi dicitur; sed quia illi congruit; vt sic, quod in Rep. amis-
sum est, sarcinatur. Quia igitur violatum iustitiae ordinem instau-
rare, & per se bonum est, & ad Iudicem pertinet, meritò inde
Iudices iusti dicuntur, habenturque & hæc *iustitia vindicatrix* inter vir-
tutes. Quis eam itaque Deo neget, hunc Mundum iudicanti? &
per se honestissimam, & necessariam gubernationi? sine qua &
sceleris impunè grassantia crescerent, & pauci vitam ducerent cæ-
lo dignam? Cleanthi Assio quidam, probri caussa, obijciebat, quod
eset timidus: cui respondit: *Ideo minimum pecco, Sic & reliqui*

Rom. 2. 11.

Iob. 31. 13.

Isa. 1. 13.

Ioan. 8.

S. Dionys. de

Diu. Nom.

c. 12.

XV.

mortales plus peccarent, si diuinam vindictam minus formidarent. Et vel eò ipso plus peccarent, quia vindictam ipsi sumerent de inimicis. *Quid credimus Iudicem illum*, ait Tertullianus, *si non & vltorem?* Hoc se nobis repromittit dicens: *Vindictam mihi, & ego vindicabo; id est, patientiam mihi, & ego patientiam remunerabo.* Qui vindicat se, honorem unici Iudicis, id est, Dei abstulit. Post vindictam sequitur paenitentia, fuga & reatus, ut pari modo plectamur. Quis quis ergo cogitat, in Deo esse Iustitiam vindicantem; & Deum metuit, ne poenam illius incurrat; & vlcisci se definit, quia nouit alium meliorem superesse vltorem: & denique, si illa pulset cogitatio: *Quare via impiorum prosperatur: bene est omnibus qui prauricantur, & inique agunt?* mox sibi respondet, nouit iustissimus Mudi vindex tempus puniendi. Sæpe via initio prospera, ferali exitu terminatur. Per florida prata, ad metuenda venitur præcipitia. Neque quibus bene est, semper est beatè. Vidimus, multis multis dari, qui ducebantur ad rogum. Aspeximus multos, in planissima glacie, ludere, & perire. Non fuit fausta vox illa: *Date florrem Moab, quia florens egredietur,* sequitur enim: *& cœnitates eius deserta erunt, & inhabitabiles.* Nimirū sicut bos victimandus vitta & corona redimitur, ut ornetur ad cædem; sic Moab, sic impius, florens egreditur; vt, velut exitij sponsus, pereat coronatus.

Ierem. 12.

Ierem. 48.9.

I.

Psal. 118.

Vindictam sequitur paenitentia, fuga & reatus, ut pari modo plectamur. Quis quis ergo cogitat, in Deo esse Iustitiam vindicantem; & Deum metuit, ne poenam illius incurrat; & vlcisci se definit, quia nouit alium meliorem superesse vltorem: & denique, si illa pulset cogitatio: Quare via impiorum prosperatur: bene est omnibus qui prauricantur, & inique agunt? mox sibi respondet, nouit iustissimus Mudi vindex tempus puniendi. Sæpe via initio prospera, ferali exitu terminatur. Per florida prata, ad metuenda venitur præcipitia. Neque quibus bene est, semper est beatè. Vidimus, multis multis dari, qui ducebantur ad rogum. Aspeximus multos, in planissima glacie, ludere, & perire. Non fuit fausta vox illa: Date florrem Moab, quia florens egredietur, sequitur enim: & cœnitates eius deserta erunt, & inhabitabiles. Nimirū sicut bos victimandus vitta & corona redimitur, ut ornetur ad cædem; sic Moab, sic impius, florens egreditur; vt, velut exitij sponsus, pereat coronatus.

C A P V T V I.

Ipsa Bonitate Dei, Iudicia Dei fieri probatoria, & illustriora.

Is Omnipotentiæ, ac triplicis in Deo Iustitiæ fundamentis, addi potest debetque illud eriam Bonitatis, vt dicere possimus: *In inicio cognoui de testimonijs tuis: quia in eternum fundasti ea.* Sunt enim hæc quinque firmissima, & verè æterna, nec ullis unquam machinis quassanda diuinorum Iudiciorum fundamenta. De Alcæo alij, alij verius referunt de Pittaco Mitylenæo, eum iustitiæ tantam exstimationem habuisse, vt filij occisor ad eius tribunal mitteretur; bonitatem tantam ostendisse, vt & huic ipsi ignosceret, vix credibili in posteros exemplo. Nam *Tyrrheum Pittaci filium, cum, in*

ton-